

De Afvallige

De afvallige kroop weg in de schaduw van de rots en bad tot niemand in het bijzonder dat de wezens die op hun muilezels door de pas beneden hem reden niet omhoog zouden kijken. Zijn handen deden pijn en de spieren van zijn benen en zijn rug trilden van vermoeidheid. De dunne stof van zijn pij fladderde om hem heen in de koude, stoffige wind. Ten slotte waagde hij een blik over de rand, in de richting van het pad.

De vijf muilezels hadden halt gehouden, maar de priesters waren nog niet afgestegen. Hun mantels waren dikker en warmer dan de zijne. De oude zwaarden die ze op hun rug hadden gebonden, vingden het ochtendlicht met de venijnige groene schittering van draakgehard staal. Ze waren dodelijk voor iedereen die ze een wond toebrachten. Uiteindelijk zou het gif ook de mannen doden die ermee omgingen. Des te meer reden voor zijn voormalige broeders om hem snel te doden en naar huis terug te keren, dacht de afvallige. Niemand wilde te lang met die wapens rondrijden; ze werden alleen gebruikt in uiterste nood of bij levensgevaar.

In elk geval was het vleiend om zo serieus te worden genomen.

De priester die de leiding had van de achtervolgers verhief zich in zijn zadel en tuurde tegen het licht in. De afvallige herkende zijn stem.

‘Kom tevoorschijn, mijn zoon,’ riep de hogepriester. ‘Ontsnappen is niet mogelijk.’

De afvallige kreeg een ijzig gevoel in zijn maag. Hij zette een voet naar voren, bijna bereid om de berg af te dalen. Maar op het laatste moment bedacht hij zich.

Waarschijnlijk, dacht hij. Waarschijnlijk was er geen ontsnappen mogelijk. Maar misschien ook wel.

De donker geklede gestalten op het pad draaiden zich in hun zadel om voor overleg. Hij kon niet verstaan wat ze zeiden. Terwijl hij afwachtte, voelde hij zich strammer en kouder worden, als een lijk dat nog niet zo inschikkelijk was geweest om dood te gaan. De bespreking

van de achtervolgers op het pad beneden hem leek een eeuwigheid te duren, hoewel de zon in werkelijkheid nauwelijks van positie was veranderd aan de strakblauwe hemel. Opeens, van het ene moment op het andere, kwamen de muilezels weer in beweging.

Hij durfde zich niet te verroeren, uit angst dat er een steentje langs de steile rots omlaag zou rollen. En hij onderdrukte een grijns. De wezens die ooit mensen waren geweest reden langzaam het pad af, naar het einde van de vallei, met een wijde bocht naar het zuiden. Toen de laatste uit het zicht verdwenen was, stond de afvallige op, zette zijn handen in zijn zij en keek verbaasd om zich heen. Hij leefde nog. Ze hadden hem dus niet ontdekt.

Ondanks alles wat hij had geleerd en waarin hij tot voor kort nog heilig had geloofd, vertelde het geschenk van de spinnengodin dus niet de waarheid. Het vertelde haar volgelingen wel iets, maar niet de wáárheid. Steeds meer kreeg hij het gevoel dat zijn leven was gebaseerd op een netwerk van plausibele leugens. Hij had zich verloren moeten voelen. Verslagen. In plaats daarvan leek het of hij uit een donkere graftombe in het licht was gestapt. Hij merkte dat hij grijnsde.

De klim naar de top van de westelijke helling was een beproeving. Hij gleed uit op zijn sandalen, tastend naar houvast voor zijn handen en voeten. Maar eindelijk, toen de zon zijn hoogste stand bereikte, kwam hij toch boven. Naar het westen strekten de bergen zich uit in een eindeloze rij, onder een indrukwekkend wolkendek, met hier en daar een onweersbui als een zachte grijze sluier. Maar voorbij de bergpassen, heel in de verte, zag hij de dalen en het vlakke land. De grote afstand verleende de vlakten een grijsblauw waas, en de wind op de bergtop sneed met scherpe klauwen in zijn huid. Bliksem flitste boven de horizon. Een havik krijste, bij wijze van antwoord.

De reis zou weken duren, in zijn eentje en te voet. Hij had geen eten en, erger nog, ook geen water. De afgelopen vijf nachten had hij in grotten en onder struiken geslapen. Zijn voormalige broeders en vrienden – die hij zijn hele leven had gekend en van wie hij had gehouden – doorzochten nu de dalen en dorpen om hem te doden. En tegen de hoge hellingen loerden bergleeuwen en hongerige wolven.

Hij streek met een hand door zijn dikke, stugge haar, zuchtte eens en begon toen aan de afdaling. Waarschijnlijk zou hij al dood zijn voordat hij de Keshet had bereikt, en een stad die groot genoeg was om in onder te duiken.

Waarschijnlijk, maar zeker was dat niet.

In het laatste schijnsel van de ondergaande zon vond hij een overstekende rotspunt bij een smal, modderig stroompje. Hij offerde een riempje van zijn rechtersandaal op voor een primitieve boog om vuur te maken. Toen de ijzige kou uit de hemel neerdaalde, hurkte hij bij de hoge cirkel van stenen die zijn vuurtje aan het oog onttrokken. De droge takken brandden heet, met weinig rook, maar wel snel. Na een tijdje had hij een vast ritme te pakken waarin hij het ene takje na het andere in de vlammen gooide, zonder dat het vuur kon doven of te hoog oplaaien om hem te verraden. De warmte leek niet verder te reiken dan zijn ellebogen.

Ergens in de verte schreeuwde een dier. Hij probeerde het te negeren. Hij had overal pijn van inspanning en vermoeidheid, maar zijn gedachten, bevrijd van de voortdurende afleiding van de reis, tolden gevaarlijk snel door zijn hoofd. In het donker werd zijn herinnering nog scherper. Het gevoel van vrijheid en nieuwe mogelijkheden maakte al snel plaats voor een besef van verlies, eenzaamheid en ontheemding – emoties die eerder zijn dood zouden betekenen dan een jagende tijgerkat, meende hij.

Hij was geboren in een heuvellandschap zoals hier. Als kind had hij rondgerend met een zwaard en een zweep, gemaakt van takken en gevlochten bast. Had hij toen al de ambitie gekoesterd om zich aan te sluiten bij de monniken in hun grote, verborgen tempel? Dat moest wel, hoewel hij zich dat nog moeilijk kon voorstellen, hier in zijn kille schuilplaats tussen de rotsen. Hij herinnerde zich nog hoe hij met ontzag had opgekeken naar de hoge stenen muur, met de reliëfs van alle dertien rassen van de mensheid, die door de elementen waren afgesleten tot ze allemaal – Cinnae en Tralgu, Southling en Oerbloed, Timzinae, Yemmu en Drenkeling – dezelfde uitdrukingsloze gezichten en stompe vuisten hadden. Niet langer van elkaar te onderscheiden. Alleen de brede vleugels en scherpe tanden van de draak boven hun hoofden waren nog duidelijk herkenbaar. En natuurlijk de zwarte letters die in het grote ijzeren hek waren uitgesneden: woorden in een taal die niemand in het dorp kende.

Toen hij als novice tot de orde toetrad, leerde hij wat er stond: **SAMENGEBONDEN, ONGEBROKEN**. Ooit had hij geloofd dat hij de betekenis begreep.

De wind veranderde van richting en blies de vonken als vuurvliegjes omhoog. Een asdeeltje prikte in zijn oog en hij wreef het weg met de rug van zijn hand. Hij voelde een tinteling in zijn bloed toen zijn lichaam

reageerde op iets buiten hemzelf. De godin, dacht hij. Samen met de andere jongens uit het dorp was hij naar het grote hek gegaan en had zichzelf aangeboden, met lichaam en ziel. En in ruil daarvoor...

In ruil daarvoor waren de mysteriën hem geopenbaard. Eerst was het slechts kennis geweest; letters waarin de heilige boeken waren geschreven, cijfers om de kronieken van de tempel bij te houden. Hij had de verhalen gelezen over het Drakenrijk en zijn ondergang. En over de spinnengodin, die gerechtigheid zou brengen in de wereld.

Zij liet zich niet bedriegen, zeiden ze.

Dat had hij op de proef gesteld, natuurlijk. Hij geloofde hen wel, maar toch had hij die bewering willen testen. Dus loog hij tegen de priesters, om te zien wat er zou gebeuren. Hij loog over dingen die alleen hij maar wist: de stam van zijn vader, het lievelingseten van zijn zuster, zijn eigen dromen. De priesters sloegen hem met de zweep als hij een onwaarheid sprak en spaarden hem als hij oprecht was – zonder zich ook maar één keer te vergissen. Zijn zekerheid groeide, en daarmee zijn geloof. Toen de hogepriester hem had uitverkoren als novice, was hij ervan overtuigd geweest dat hem grootse dingen wachtten, omdat de priesters hem dat hadden gezegd.

Na de nachtmerrie van zijn inwijding had hij de macht van de spinnengodin in zijn eigen bloed gevoeld. De eerste keer dat hij de indruk had dat iemand loog, was het alsof hij een heel nieuw zintuig ontdekte. De eerste keer dat hij met de stem van de godin had gesproken, leek het of zijn woorden een absoluut geloof afdwongen, alsof ze uit vuur waren gesmeed.

En nu was hij in ongenade gevallen en zou het allemaal een leugen kunnen zijn. Misschien bestond er helemaal geen plek als de Keshet. Hij dacht van wel, en was er zelfs zo zeker van dat hij zijn leven had gewaagd om daarheen te kunnen vluchten. Maar hij was er nog nooit geweest, en de aanwijzingen op de kaarten konden vals zijn. Zoals er misschien ook geen draken waren geweest, geen groot rijk, geen verwoestende oorlog. Zelfs de oceaan had hij nooit echt gezien; bestond die wel? Hij wist alleen wat hij zelf had gezien, gehoord, gevoeld.

Hij wist helemaal niets!

In een gewelddadige opwelling groef hij zijn tanden in het vlees van zijn handpalm. Het bloed spoot eruit en hij ving het op. In het vage schijnsel van het vuur leek het bijna zwart. Zwart, met kleine, nog donkerder bolletjes. Een van die bolletjes strekte zijn kleine pootjes. Het

spinnetje kroop doelloos over de muis van zijn hand en kreeg gezelschap van een ander. Hij keek ernaar; de werktuigen van de godin in wie hij niet langer geloofde. Langzaam en voorzichtig keerde hij zijn hand om, boven de kleine vlam. Een van de spinnetjes viel erin; onmiddellijk verschroelden zijn dunne pootjes.

‘Zo,’ zei hij. ‘Dus jullie kunnen sterven. Dat weet ik wél.’

De bergen leken eindeloos. Elke top vormde een nieuw gevaar, in elke vallei loerde de dreiging. Hij liet de dorpjes links liggen en waagde zich enkel in de buurt om wat te drinken uit de stenen putten. Hij at hagedissen en de kleine, vleeskleurige noten van de dwergspar. Hij meed plekken waar de sporen van brede, geklauwde poten te zien waren. Op een nacht vond hij een cirkel van staande zuilen met een kleine kamer eronder die hem een schuilplaats leek te bieden waar hij een beetje op krachten kon komen. Maar toen hij in slaap viel, werd hij gekweld door zulke vreemde, gewelddadige dromen dat hij toch maar verder trok.

Hij vermagerde, waardoor zijn leren riem steeds lager om zijn middel kwam te hangen. De zolen van zijn sandalen sleten snel, net als de boog waar hij vuur mee maakte. Tijd verloor alle betekenis. De dagen regen zich zinloos aaneen. Iedere ochtend dacht hij: dit wordt de laatste dag van mijn leven. Waarschijnlijk...

Dat ‘waarschijnlijk’ was altijd voldoende om het nog een dag vol te houden. Toen, op een late ochtend, hees hij zich naar de top van een met rotsblokken bezaaide heuvel en kwam er geen volgende meer. In plaats daarvan strekten zich de weidse vlakten van het westen uit, met een glinsterende rivier die zich tussen gras en bomen door slingerde. Het uitzicht was bedrieglijk. Hij schatte dat het nog zeker twee dagen lopen zou zijn voordat hij er was. Toch bleef hij een tijdje op een grote, ruwe steen zitten, liet zijn blik over het landschap glijden en huilde totdat het bijna middag was.

Toen hij dichterbij de rivier kwam, voelde hij nieuwe zorgen knagen. Op de dag, zoveel weken geleden, toen hij over de tempelmuur was geklommen en gevluht, had het vooruitzicht om in een stad onder te duiken een probleem van later zorg geleden. Nu zag hij de rook van honderden kookvuurtjes boven de bomen opstijgen. De sporen van wilde dieren werden steeds schaarser. Twee keer zag hij in de verte een paar ruiters op grote paarden. De stoffige rafels van zijn mantel, zijn versleten sandalen en de stank van zijn eigen ongewassen lijf herinnerden hem

eraan dat dit minstens zo gevaarlijk was als alles wat hij tot nu toe had gedaan. Hoe zouden de mannen en vrouwen van de Keshet een primitieve bezoeker uit de bergen begroeten? Zouden ze hem zonder pardon neerslaan?

Hij trok rond de stad aan de rivier, verbijsterd door de omvang ervan. Nog nooit had hij zoiets reusachtigs gezien. De lange houten gebouwen met hun rieten daken leken groot genoeg voor wel duizend mensen. De straten waren met stenen geplaveid. Hij sloop als een dief door het struikgewas en nam alles goed in zich op.

Het was de aanblik van een Yemmu-vrouw die hem moed gaf. En zijn honger, natuurlijk. Aan de rand van de stad, waar de laatste huizen stonden, tussen de weg en de rivier, was ze in haar tuin aan het werk. Ze was half zo lang als hij, maar breed in de schouders, als een stier. Haar slag tanden staken zo ver uit haar kaak omhoog dat ze zich in haar wangen leek te snijden als ze lachte. Haar borsten hingen hoog boven een boerenschort, niet zoveel anders dan wat zijn eigen moeder en zuster altijd droegen, alleen met drie keer zoveel doek en leer.

Nooit eerder had hij iemand gezien die niet tot de Oerbloeds behoorde. Ze was het eerste tastbare bewijs dat de dertien rassen van de mensheid werkelijk bestonden. Half verborgen achter de struiken hield hij haar in de gaten terwijl ze zich over de rulle aarde boog en met haar enorme vingers het onkruid uit de grond trok. Een zekere verwondering maakte zich van hem meester.

Voordat hij zich uit lafheid kon bedenken, had hij al een stap naar voren gedaan. Abrupt tilde ze haar brede hoofd op en spreidde haar neusgaten. Hij stak een hand op, bijna verontschuldigend.

‘Neem me niet kwalijk,’ zei hij. ‘Ik... ik ben in moeilijkheden. En ik hoopte dat u me zou kunnen helpen.’

De vrouw kneep haar ogen tot spleetjes en kromde haar schouders, als een tijgerkat die zich opmaakte voor de sprong. Te laat bedacht hij dat hij eerst had moeten vaststellen of ze zijn taal wel sprak.

‘Ik kom uit de bergen,’ zei hij haastig. Hij hoorde de wanhoop in zijn eigen stem, maar ook nog iets anders; het geluidloze zoemen van zijn bloed. Het geschenk van de spinnengodin dwong de vrouw hem te geloven.

‘Wij drijven geen handel met Oerbloeds,’ gromde de Yemmu-vrouw. ‘Niet met Oerbloeds uit die vervloekte bergen, tenminste. Scheer je weg en neem je mannen mee.’

‘Ik heb geen mannen,’ zei hij. De bolletjes in zijn bloed werden actief, klaar om gebruikt te worden. De vrouw keek om zich heen toen zijn gestolen magie haar overtuigde. ‘Ik ben helemaal alleen, en ongewapend. Ik loop al... weken. Ik kan werken, als u wilt. Voor wat eten en een plek om te slapen. Alleen vannacht.’

‘Alleen en ongewapend? Door de bergen?’

‘Ja.’

Ze snoof, en hij had het gevoel dat ze hem kritisch opnam. Beoordeelde.

‘Je bent geschift,’ zei ze.

‘Ja,’ zei hij, ‘dat ben ik. Maar wel vriendelijk. Ongevaarlijk.’

Het duurde een lange seconde voordat ze lachte.

Ze vroeg hem een paar emmers rivierwater naar haar put te brengen terwijl zij doorging met haar werk in de tuin. De emmer was gemaakt voor Yemmu-handen en hij kon hem maar voor de helft vullen voordat hij te zwaar werd om te tillen. Maar hij worstelde zich manmoedig van het kleine huis naar de ruwhouten steiger en weer terug, zo voorzichtig mogelijk, om geen bloedende schrammen op te lopen. Hij werd toch al gewantrouwd, en de spinnetjes zouden dat niet beter maken.

Tegen zonsondergang dekte ze een plaats voor hem aan haar tafel. Er brandde een overdreven groot vuur in de haard, en hij keek speurend rond of de wezens die ooit zijn broeders waren geweest niet ergens op de loer lagen. De vrouw schepte een kom voor hem in, uit een pan boven het vuur, een stoofschotel met de rijke, diepe, complexe smaak van iets wat dag en nacht boven de haard hing te pruttelen en regelmatig werd aangevuld als er weer vlees of groente was. Sommige van die donkere stukken vlees hadden misschien al in de vette brij gedreven voordat hij de tempel was ontvlucht. Maar nog nooit had hij zo lekker gegeten.

‘Mijn man is naar de karavanserai,’ zei ze. ‘Een van de prinsen is onderweg, en ze zullen wel honger hebben als ze hier aankomen. Hij heeft onze varkens meegenomen. Als we geluk hebben, verkoopt hij ze allemaal. Dan hebben we genoeg geld om het stormseizoen door te komen.’

Hij luisterde naar haar stem, maar ook naar het zoemen in zijn bloed. Dat laatste was een leugen. Ze geloofde helemaal niet dat ze genoeg geld zouden hebben. Hij vroeg zich af of ze zich zorgen maakte en of hij haar op de een of andere manier kon geven wat ze nodig had. Hij zou het in elk geval proberen. Voordat hij weer vertrok.

‘En jij, arme donder?’ vroeg ze, met een zachte, warme stem. ‘Wie

z'n schapen heb je geneukt dat je mij nu om werk moest vragen?’

De afvallige grinnikte. Het eten in zijn maag, de warmte van de haard en de wetenschap dat er buiten een strozak en een dunne wollen deken op hem wachtten, gaven hem een ontspannen gevoel in zijn schouders en zijn buik. De Yemmu-vrouw keek hem nog altijd aan met haar grote, goudgekleurde ogen. Hij haalde zijn schouders op.

‘Ik ben erachter gekomen dat iets niet altijd waar is alleen omdat je erin gelooft,’ antwoordde hij voorzichtig. ‘Er waren bepaalde dingen die ik had geaccepteerd, waar ik met hart en ziel in geloofde... maar ik vergiste me.’

‘Ben je bedrogen?’ vroeg ze.

‘Ja, bedrogen,’ beaamde hij, en hij aarzelde even. ‘Of misschien ook niet. Niet opzettelijk, tenminste. Hoe ernstig je je ook vergist, het is geen leugen als je er zelf in gelooft.’

De Yemmu-vrouw floot – een hele prestatie, met die slagstanden – en spreidde haar handen in gespeelde bewondering.

‘Nee, maar! Wat een wijsheid voor een waterdrager,’ zei ze. ‘Straks houd je nog een preek en ga je met het kerkzake rond.’

‘Ik niet!’ zei hij, nu ook lachend.

Ze nam een flinke hap uit haar eigen kom. Het vuur knetterde en er ritselde iets – ratten, misschien, of insecten – in het rieten dak boven hun hoofd.

‘Ruzie gehad met een vrouw?’ vroeg ze.

‘Een godin,’ zei hij.

‘Ja, dat denk je, in het begin,’ zei ze, starend in het vuur. ‘Nieuwe liefdes hebben altijd iets bijzonders. Alsof God zelf aan het woord is als ze hun mond opendoen. Maar dan...’

Ze snoof nog eens, half geamuseerd, half verbitterd. ‘En wat is er mis met jouw godin?’ vroeg ze toen.

De afvallige bracht iets naar zijn mond wat misschien ooit een aardappel was geweest. Hij kauwde op de zachte knol met de korrelige schil, terwijl hij naar woorden zocht voor iets wat hij nog nooit hardop had gezegd. Zijn stem trilde.

‘Ze zal de wereld verslinden.’

Kapitein Marcus Wester

Marcus wreef met een eeltige hand over zijn kin. ‘Yardem?’
‘Kapitein?’ bromde de Tralgu die naast hem opdoemde.

‘De dag dat je me in een greppel gooit en het bevel over de compagnie van me overneemt?’

‘Ja, kapitein?’

‘Dat is toch niet vandaag, is het wel?’

De Tralgu sloeg zijn dikke armen over elkaar en krabde zich achter zijn rinkelende oor. ‘Nee, kapitein,’ zei hij ten slotte. ‘Dat is niet vandaag.’

‘Jammer.’

De gevangenis van Vanai was ooit een dierentuin geweest. Vroeger hadden de draken zelf over het grote, vierkante terrein rondgelopen en een bad genomen in de grote fontein in het midden. Het werd begrensd door een diepe gracht, waarachter grote kooien lagen, van drie verdiepingen hoog. In de gevels van drakenjade waren voorstellingen uitgesneden van de dieren die ooit achter de ijzeren tralies hadden geijsbeerd: leeuwen, griffioenen, grote zeskoppige slangen, wolven, beren en reusachtige vogels met vrouwelijke borsten.

Daartussenin verhieven zich zuilen in de karakteristieke gedaanten van de dertien rassen van de mensheid: de Tralgu met hun grote oren, de Timzinae met hun borst- en rugschild, de Yemmu met hun slaganden, enzovoort. Zelfs de Dartinae hadden kleine branders in hun oogkassen om de felle gloed van hun ogen na te bootsen, hoewel niemand nu nog de moeite nam om ze aan te steken. Regen en tijd hadden geen vat op de figuren, alleen vertoonden ze zwarte, druipende strepen waar de tralies waren weggeroest. Drakenjade was onbreekbaar en raakte nooit verweerd, maar de dieren zelf hadden allang plaatsgemaakt voor mensen.

De bajesklanten van Vanai werden hier aan het volk getoond om te worden bespot of geïdentificeerd, in afwachting van de straf die de dienstdoende rechter over hen zou uitspreken. Brave burgers konden

het terrein oversteken en voor een paar bronzen stuivers wat vleesresten bij een kraampje kopen, meestal verpakt in oude lappen. Jochies schep-ten er plezier in om de gevangenen te bekogelen met drollen, dode ratten en rottende groente. Een paar betraande echtelieden van de arrestanten brachten kaas en boter om naar de kooien te werpen, maar zelfs als het eten op de juiste plaats terecht kwam, brak er nog oorlog uit. Vanaf het lage muurtje aan de rand van de gracht zag Marcus hoe zo'n gelukkige ontvanger – een Kurtadam met rammelende kralen in zijn dichtgewe-ven, ottergladde vacht – in elkaar werd geslagen om een homp witbrood, terwijl een stel Oerbloedjochies stond te wijzen en te jouwen: 'Ramme-laar, rammelaar, dikke vette kont met haar!' En meer van zulke racisti-sche scheldpartijen.

In de onderste rij cellen zaten zeven mannen. Aan hun postuur en hun littekens waren de meesten herkenbaar als soldaten, maar een van hen had zich van de anderen afgezonderd en liet zijn magere benen door de tralies bungelen. De zes soldaten waren Marcus' eigen manschappen. De zevende was de wichelaar van de compagnie. Ze behoorden nu al-lemaal aan de prins toe.

'We worden bespied,' zei de Tralgu.

'Ik weet het.'

De wichelaar stak zijn hand op in een spijtige groet. Marcus reageerde met een vals lachje en een minder beleefd gebaar. Zijn voormalige wi-chelaar sloeg zijn ogen neer.

'Niet hij, kapitein. Iemand anders.'

Marcus maakte zijn blik van de kooien los en zag al snel de man die Yardem bedoelde. Niet ver van de brede vlakte waar de straat op het plein uitkwam, stond een nonchalante jongeman in het vergulde harnas van de prinselijke garde. Marcus pijnigde zijn geheugen en herinnerde zich diens naam.

'God is ons genadig,' zei hij zuur.

De gardist, die zag dat hij was opgemerkt, salueerde slordig en slen-terde hun kant op. Hij had een vlezig gezicht en slappe schouders. Er hing een lucht van cederolie om hem heen, alsof hij zich in een tobbe van het badhuis had ondergedompeld. Marcus boog zijn schouders, zo-als hij deed voor een gevecht.

'Kapitein Wester,' zei de gardist met een knikje. 'En Yardem Hane,' vervolgde hij. 'Nog altijd trouw aan de kapitein?'

'Sergeant Dossen, is het niet?' zei Marcus.

‘Tertius Dossen, nu. De prins gebruikt de oude rangen nog. Zijn dat uw mannen?’

‘Wie? Die daar?’ vroeg Marcus met gespeelde onschuld. ‘Ik heb in de loop van de jaren met zoveel mensen gewerkt. Het zou me niet verbazen als ik in elke gevangenis van de Vrije Steden wel een paar mensen ken.’

‘Dat groepje daar. We hebben ze gisteravond opgepakt wegens dronkenschap en ordeverstoring.’

‘Ja, zulke kerels springen wel eens uit de band.’

‘Dus u weet er niets van?’

‘Ik zeg helemaal niets wat u aan de rechter kunt overbrieven,’ verklaarde Marcus. ‘Hij zou het verkeerd kunnen uitleggen.’

Dossen spuwde in de brede gracht.

‘Ik kan me voorstellen dat u geen problemen wilt, kapitein. Maar het maakt weinig uit. Er komt toch oorlog, en de prins heeft mannen nodig. Dat groepje daar heeft ervaring en is goed getraind. Ze worden bij het leger ingelijfd. Misschien krijgen ze zelfs een rang.’

Een golf van woede sloeg door Marcus heen, als een hete vlam, en meteen voelde hij zich een half hoofd groter. Maar zoals alle prettige sensaties vertrouwde hij het niet erg. ‘Ik krijg de indruk dat u iets te zeggen hebt.’

Dossen grijnsde als een rivierslang.

‘U hebt nog altijd een reputatie, kapitein Wester, held van Gradis en Wodford. Dat is de prins niet ontgaan. U zou een goede soldij kunnen verdienen.’

‘Prinsen, baronnen, hertogen, ze gedragen zich allemaal als kleine koningen,’ zei Marcus, wat driftiger dan zijn bedoeling was. ‘Ik werk niet voor koningen.’

‘Voor deze wel,’ zei Dossen.

Yardem krabde zich aan zijn buik en geeuwde – een waarschuwing aan Marcus om zich te beheersen. De kapitein liet de greep van zijn zwaard weer los.

‘Dossen, oude vriend,’ zei Marcus, ‘de verdediging van deze stad bestaat voor minstens de helft uit huurlingen. Ik heb Karol Dannian en zijn mannen al gezien. En Merrisan Koke. Ze zouden allemaal hun biezen pakken als bekend werd dat jouw koning beroepssoldaten ronselt die onder contract staan bij...’

Dossens mond viel open van verbazing. ‘U staat niet onder contract,’ zei hij.

‘O, jawel,’ zei Marcus. ‘Als bewakers van een karavaan naar Carse in Northcoast. Betaald en wel.’

De gardist keek over de gracht naar de gevangenen, de moedeloze wichelaar en het door roest verkleurde drakenjade. Een duif streek neer op de beeldhouwde poot van een griffioen, schudde zijn parelgrijze staartveren uit en poepte op de knie van de wichelaar. Een oude man achter hen lachte kakelend.

‘Maar u hebt geen mensen meer,’ zei Dossen. ‘Dat zijn uw bewakers, daar. U en die kettinghond kunnen samen geen karavaan beschermen. Het contract vereist een compagnie van acht zwaardvechters of boogschutters, plus een wichelaar.’

‘Ik wist niet dat je ons contract had gelezen,’ zei Yardem. ‘En noem me geen kettinghond.’

Dossen kneep geërgerd zijn lippen samen en zijn ogen halfdicht. Zijn wapenrusting rinkelde toen hij zijn schouders ophaalde. Aan het iele geluid te horen, kon het metaal niet erg dik zijn. ‘Ja, ik heb het gezien.’

‘Maar dat had natuurlijk niets te maken met de reden waarom die mannen daar zijn opgepakt,’ zei Marcus.

‘U kunt beter meekomen, kapitein. De stad Vanai heeft u nodig.’

‘De karavaan vertrekt over drie dagen,’ zei Marcus. ‘En ik dus ook. Volgens contract.’

Dossen verroerde zich niet, maar zijn gezicht liep rood aan. Marcus vermoedde dat een lid van de prinselijke garde niet gewend was om nul op het rekest te krijgen.

‘Jij voelt je beter dan mannen zoals ik?’ zei Dossen. ‘Jij denkt dat je eisen kunt stellen en dat de wereld zal luisteren? Wakker worden, Wester! Je bent hier een heel eind van de velden van Ellis.’

Yardem gromde alsof hij een stomp in zijn maag had gekregen en schudde zijn grote hoofd. ‘Ik zou niet over Ellis beginnen, als ik jou was,’ zei hij met een lage, hese stem.

Dossen wierp de Tralgu een minachtende blik toe, keek weer naar Marcus en sloeg toen zenuwachtig zijn ogen neer. ‘Ik wilde niet uw familie beledigen, kapitein,’ zei hij.

‘Verdwij,’ zei Marcus. ‘Nu.’

Dossen deed een stap naar achteren. ‘Nog drie dagen totdat de karavaan vertrekt,’ zei hij, toen hij op veilige afstand was gekomen.

De bedoeling was wel duidelijk. *Als je je niet aan de voorwaarden van het contract houdt, zul je je moeten verantwoorden tegenover de prins. Daar*

helpt geen lieve moeder aan. Marcus gaf geen antwoord. Dossen draaide zich om en verdween over het plein.

‘We hebben een probleem,’ zei Yardem.

‘Klopt.’

‘We moeten mannen zien te vinden, kapitein.’

‘Klopt.’

‘Enig idee waar?’

‘Nee.’

Marcus wierp nog een wanhopige blik op zijn voormalige manschappen, schudde zijn hoofd en keerde de dierentuin de rug toe.

De stad Vanai was ooit een zeehaven geweest, aan de monding van de rivier de Taneish, maar in de loop van de eeuwen was de delta dichtgeslibd, waardoor de riviermond nu een hele ochtend rijden naar het zuiden lag. De stad werd doorsneden door grachten en kanalen, en er kwamen nog altijd platbodems naartoe vanuit de kleinere, nieuwere havens Newport, geladen met graan, wol, zilver en hout uit de landen in het noorden.

Zoals alle Vrije Steden had Vanai een roerige geschiedenis, vol conflicten. Het was ooit een republiek geweest, met een raad die door het lot werd aangewezen, maar ook het privédomen van een koning. Het had de kant gekozen van Birancour of de Gespleten Troon, hoe de wind ook waaide. De stad was een religieus centrum geweest, maar ook een brandhaard van verzet tegen het geloof. En elk van die perioden had een stempel gedrukt op de witte houten huizen, de vervuilde grachten, de smalle straatjes en de open pleinen.

De oude hekken, ooit bedoeld ter bescherming van het raadhuis, hingen er nog, hoewel het laatste raadslid al generaties geleden was gestorven. Ergens anders was nog een fraai bronzen beeld te vinden van een wijze, plechtige bisschop met een mijter vol kopergroen en duivenpoep. En ook de houten en stenen straatnaambordjes getuigden van duizend jaar historie, zodat een en dezelfde steeg soms wel tien namen had. IJzeren poorten markeerden de grenzen tussen de twintig kleine politieke districten en gaven de prins de mogelijkheid om de routes door de stad naar believen te veranderen, als bescherming tegen rellen en complotten.

Maar meer nog dan uit de architectuur bleek het verleden van Vanai uit het karakter van de bewoners.

De bevolking bestond grotendeels uit Timzinae en Oerbloeds, maar

binnen de dikke, witte muren van de stad lagen ook aparte wijken voor minderheidsgroepen als de onbehaarde Dartinae, met hun oplichtende ogen; de broodmagere, lijkleke Cinnae; en de bronsgeschubde Jasuru. De ervaring van vele jaren had hun allemaal een geraffineerd en cynisch trekje bezorgd, waarvan Marcus de subtiele bewijzen zag toen hij door de smalle straatjes langs de drabbig groene grachten liep. Oerbloedkoop-lui, trouw aan de prins, boden de soldaten zogenaamd korting aan op goederen die opzettelijk te hoog waren geprijsd. Kroegbazen en geneesheren, maar ook leerlooiers, schoenmakers en ambachtslui van allerlei slag schilderden nieuwe uithangborden in Anteaans schrift, zodat de handel ongestoord zou kunnen doorgaan als de oorlog was verloren. Oude mannen, Timzinae met grijze, gebarsten schubben, zaten in kleermakerszit aan tafeltjes langs de kade en praatten over de vorige revolutie, waarbij de vader van de huidige prins de macht had overgenomen van de republiek. Hun kleindochters liepen voorbij in groepjes, gekleed in dunne witte rokken van een bijna keizerlijke snit, waar hun zwartgeschubde benen als schaduwen doorheen schemerden.

O, soldaten zouden sneuvelen, gebouwen zouden in de as worden gelegd. Vrouwen zouden worden verkracht, en grote sommen geld zouden verloren gaan. Maar het was een ramp die de stad wel weer te boven zou komen, en niemand verwachtte dat hij of zij persoonlijk zou worden getroffen. De ziel van deze stad kon worden samengevat in één gebaar: een onverschillig schouderophalen.

Op een grasveld bij een plein had een verweerde theaterwagen zijn zijpanelen uitgekapt tot een ondiep podium, hangend aan vuile gele koorden. De kleine menigte die voor de wagen samendromde, keek nieuwsgierig maar sceptisch toe. Toen Marcus voorbijliep, stapte een oude man tussen de koorden naar voren. Hij had een hoog opgekamd kapsel en een vooruitstekende baard.

‘Halt!’ riep de oude man met een zware, weergalmende stem. ‘Halt! Komt dat zien! Luister naar het verhaal van Aleren Mankiller en het drakenzwaard. Of zijt ge wellicht te teergevoelig? Loop dan door! Want dit is een verhaal over grootse avonturen. Liefde, oorlog, verraad en wraak zullen bezit nemen van dit armzalige podium, en ik waarschuw u...’

Het stemgeluid van de acteur leek te dalen tot een gefluister, hoewel het nog net zo ver droeg als toen hij galmde.

‘... dat niet alles goed zal aflopen. Niet alle boosdoeners zullen hun verdiende loon krijgen. Treed naderbij, mijn vrienden, in het besef dat

in ons verhaal – net als in het werkelijke leven – alles mogelijk is.’

Marcus merkte pas dat hij was blijven staan toen Yadem zei: ‘Die vent is goed.’

‘Jazeker.’

‘Blijven we kijken, kapitein?’

Marcus gaf geen antwoord, maar net als de rest van de kleine menigte kwam hij een stap dichterbij. Het thema van het stuk was eenvoudig genoeg: een oude profetie, het kwaad dat oprees uit de krochten van de hel, en een relikwie uit het Drakenrijk, dat bestemd was voor de hand van de held. De vrouw die de schone maagd speelde was misschien wat te oud, en de man die de held vertolkte wat te zachtmoedig voor zijn rol. Maar ze brachten het met verve en het stuk was goed gerepeteerd. Onder het publiek ontdekte Marcus een langharige vrouw en een broodmagere jongeman, die op de juiste momenten lachten en iedere lastpost de mond snoerden die de voorstelling probeerde te verstoren. Ze hoorden bij de groep en hadden zich opzettelijk onder het volk gemengd. Maar steeds als de acteur die de inleiding had gesproken weer op het toneel verscheen, raakte Marcus de draad van zijn gedachten kwijt.

De oude man speelde de rol van Orcus de Duivelkoning met een overtuigende kwaadaardigheid die de toeschouwers bijna deed vergeten dat het allemaal schijn was. Toen Aleren Mankiller zijn drakenzwaard door de lucht liet suizen en het bloed uit de borst van de Duivelkoning spoot, moest Marcus zich beheersen om niet naar zijn eigen zwaard te grijpen.

Ondanks de waarschuwing van de acteur, wist het goede toch te overwinnen en werd het kwaad gestraft. Ten slotte maakten de acteurs hun buiging. Marcus schrok van het oorverdovende applaus. Zonder dat hij het had gemerkt had het publiek zich verdubbeld. Zelfs Yadem klapte luid in zijn grote handen en grijnsde breed. Marcus viste een zilveren muntje uit de beurs onder zijn hemd en gooide het op de planken van het podium. Het landde met een harde tik, en even later daalde een regen van kleingeld neer over de buigende Orcus, de Duivelkoning. Glimlachend dankte hij de toeschouwers voor hun waardering en vrijgevigheid, zo hartelijk dat Marcus, toen hij zich omdraaide, het gevoel had dat de mensen hier echt gul en aardig waren.

De vroege herfstzon begon al te zakken en legde een gouden gloed over de bleke stad. Het publiek verspreidde zich en stak in groepjes van twee en drie het grote grasveld over. Marcus ging op een stenen bankje

zitten, onder de gele bladeren van een eik, en keek hoe de acteurs hun podium weer opklapten. Een groepje Oerbloedkinderen kwam lachend naar hen toe en werd door de acteur grijnzend weggejaagd. Marcus leunde naar achteren en tuurde door de takken van de bomen naar de hemel, waar het zonlicht langzaam doofde.

‘U hebt een plan,’ zei Yardem.

‘O ja?’

‘Jawel, kapitein.’

Het was een mooi toneelstuk geweest. Geen groot gezelschap: Aleren Mankiller en zijn kameraad; de schone maagd; Orcus de Duivelkoning; en die ene acteur die alle kleine rollen van dorping, duivel of edelman had gespeeld, afhankelijk van zijn hoed. Vijf toneelspelers voor een heel stuk. Plus het tweetal onder het publiek.

Zeven mensen.

‘Hm,’ zei Marcus, ‘je hebt gelijk.’

Aan de grote, ronde tafel zaten zeven mensen die bier dronken en kaas en worst aten, betaald uit Marcus’ snel slinkende fondsen. De twee acteurs uit het publiek, de magere jongen en de langharige vrouw, heetten Mikel en Cary. De held van het verhaal was Sandr, de wat bejaarde schone maagd stelde zich voor als Opal, de kameraad van de held was Hornet, en de acteur die de rest van de rollen voor zijn rekening had genomen heette Smit. Yardem zat naast hen, met een brede, vriendelijke lach op zijn gezicht, als een teef met puppy’s.

Marcus nam een tafeltje apart, samen met Orcus, de Duivelkoning.

‘En ik,’ zei Orcus, ‘ben Kitap rol Keshmet, bekend als meester Kit.’

‘Ik kan al die namen niet onthouden,’ zei Marcus.

‘We helpen u wel. Ik denk niet dat iemand zich beledigd zal voelen,’ zei meester Kit. ‘Zeker niet als u de drankjes blijft betalen.’

‘Klinkt redelijk.’

‘En daarmee komen we op de volgende vraag, kapitein. U hebt ons hier niet uitgenodigd vanwege uw grote liefde voor het toneel, neem ik aan?’

‘Nee.’

Meester Kit trok vragend zijn wenkbrauwen op. Ook zonder zijn rol en zijn schmink was hij een interessante man met een lang gezicht en staalgrijs haar. De diepe olijkleur van zijn huid deed Marcus denken aan de Oerbloeds die de woestijnen aan de overkant van de Binnensee

bewoonden, en zijn ogen waren zo donker dat Marcus vermoedde dat hij ergens in zijn naaste familie nog Southling-bloed moest hebben.

‘De prins wil me in zijn leger inlijven,’ zei Marcus.

‘Dat begrijp ik,’ zei meester Kit. ‘Zo zijn wij ook twee mensen van ons gezelschap kwijtgeraakt. Sandr is onze invaller. Hij is voor dag en dauw opgestaan om zijn teksten te leren.’

‘Ik heb weinig zin om voor de prins te werken,’ zei Marcus, ‘en zolang ik een geldig contract kan overleggen, heb ik ook geen probleem.’

‘Probleem?’

‘Als je weigert bij hem in dienst te komen, eindig je in een greppel of een graf. Maar ik ga niet voor Vanai het strijdperk in.’

Meester Kit fronste zijn dichte wenkbrauwen, zodat ze zich kronkelden als rupsen. ‘Neem me niet kwalijk, kapitein, maar wilt u zeggen dat dit een kwestie van leven en dood voor u is?’

‘Precies.’

‘U lijkt het nogal rustig op te nemen.’

‘Het is niet de eerste keer.’

De toneelspeler leunde naar achteren op zijn stoel, met zijn vingers over zijn platte buik gestrengeld. Hij keek peinzend en zakelijk, maar wel geïnteresseerd. Marcus nam een slok. Het bier smaakte naar gist en stroop.

‘Ik geloof niet dat ik u allebei kan verbergen,’ zei meester Kit ten slotte. ‘U misschien nog wel. We hebben manieren om iemand te vermommen. Maar een Tralgu? Zo ver naar het westen? Als de prins naar u op zoek is, valt uw vriend te veel op. Ze zouden ons meteen in de kraag grijpen.’

‘Ik wil me ook niet bij uw groep aansluiten,’ zei Marcus.

‘Nee?’ vroeg meester Kit. ‘Waar hebben we het dan over?’

Aan de andere tafel was de langharige vrouw op haar stoel gaan staan. Ze nam een nobele pose aan en begon de Ritus van St. Ancianus te declameren, waarbij ze komisch sliste. Iedereen schoot in de lach, behalve Yardem, die zich beperkte tot een geamuseerde glimlach en zijn oren bewoog. Cary. Ze heette Cary.

‘Ik wil uw groep vragen met mij mee te gaan. Er vertrekt een karavaan naar Carse.’

‘Wij noemen onszelf een reizend gezelschap,’ zei meester Kit. ‘Carse is een mooie stad, en we zijn er al jaren niet geweest, maar wat schiet u ermee op door ons mee te nemen met die karavaan?’

‘De prins heeft mijn mannen opgepakt. Ik heb jullie nodig om hun plaats in te nemen – als bewakers.’

‘U meent het?’

‘Jazeker.’

Meester Kit lachte en schudde zijn hoofd.

‘Wij zijn geen soldaten,’ zei hij. ‘Die gevechten op het toneel zijn niet meer dan danspassen en show. Tegen echte soldaten zouden we weinig kunnen uitrichten.’

‘Jullie hoeven ook niet te vechten – alleen de rol van bewakers te spelen,’ zei Marcus. ‘Overvallers zijn niet achterlijk. Ze berekenen hun kansen, net als iedereen. Karavanen worden overvallen omdat ze niet genoeg gewapende mannen bij zich hebben of iets vervoeren wat het risico waard is. Als wij jullie een leren wapenrusting en een boog geven, weet niemand van tevoren of jullie daarmee kunnen omgaan. En onze vracht is geen gevecht waard.’

‘Nee?’

‘Tin en ijzer, ongeverfde wol, lederwaren,’ zei Marcus. ‘Meester Will, een handelaar uit de Oude Wijk, heeft een groep kooplui gevormd om vlak voor het uitbreken van de oorlog hun goederen de stad uit te brengen, in de hoop dat de gevechten voorbij zullen zijn voordat de betaling binnenkomt. Het is maar een kleine operatie, zonder veel gevaar. Als ik een overvaller was, zou ik die hele karavaan geen blik waardig keuren.’

‘En het loon is goed?’

‘Heel goed,’ zei Marcus.

Meester Kit sloeg fronsend zijn armen over elkaar.

‘Nou ja, redelijk,’ zei Marcus. ‘Voor het werk. En uw mensen kunnen zich in veiligheid brengen. Zelfs bij deze oorlogjes tussen de hoge heren kan er nog bloed vloeien, en u hebt vrouwen in uw groep.’

‘O, Cary en Opal kunnen wel voor zichzelf zorgen,’ zei Meester Kit.

‘Niet als de stad geplunderd wordt. Wat maakt het de prins of het keizerrijk uit dat er een paar acteurs worden gedood en actrices worden verkracht? Mensen zoals u tellen niet, en soldaten weten dat.’

De toneelspeler keek eens naar de grotere tafel, waar iedereen door elkaar heen praatte. Sommige acteurs voerden een paar gesprekken tegelijk. Er kwam een mildere blik in de ogen van de oudere man.

‘Ik geloof u, kapitein.’

Ze bleven een tijdje zwijgend zitten, luisterend naar het knetterende vuur in de haard, de gesprekken om hen heen en de kille avondwind

die aan de deuren en ramen rukte. De schoorsteen trok niet goed genoeg en braakte soms een rookwolk in de gelagkamer uit.

De toneelspeler schudde zijn hoofd. ‘Mag ik u iets vragen?’ zei hij.
‘Ga uw gang.’

‘Ik ken uw reputatie. En ik heb het gevoel dat u een man met ervaring bent, door de wol geverfd. Het lijkt mij een vreemde positie voor u om zo’n kleine karavaan tussen de Vrije Steden te escorteren.’

‘Dat is geen vraag,’ wees Marcus hem terecht.

‘Waarom doet u dit?’

Marcus haalde zijn schouders op. ‘Te koppig om te sterven,’ zei hij, zo luchtig mogelijk.

De glimlach van meester Kit zou meewarig zijn geweest als er niet iets van zijn eigen verborgen leed in doorgeschemerd had.

‘Ook dat wil ik geloven, kapitein. Goed. U hebt dus negen soldaten nodig om de laatste karavaan vanuit het vrije Vanai te escorteren?’

‘Acht,’ zei Marcus. ‘Acht soldaten en een wichelaar.’

Meester Kit keek op naar het zwartberoete plafond. ‘Ik heb altijd al een wichelaar willen spelen,’ zei hij.